

La cuca mala

Un relat de: [allan lee](#)

Els hiverns sense fred fan minvar al roure, que encara es dreça davant del portal. Una cuca de mort, llarga, negra, d'olor punxeguda, mossega l'escorça, les vetes, el dins, glorifica el seu espantós llinatge, les larves blanques afamades. Estius sense pietat neguen aigua a les arrels, perviuen els animals d'ombra. L'ànima interior que em tragina, d'ací d'allà, - som dona feinerera: prenc, trio, rento, estenc, tan igual com sempre ho feia - l'ànima del dins o aquest pesombre, l'alè que m'empeny a dreçar-me, o a no reviure la llum dels dies que el vaig tenir, és força que obvia la malura que de nits vol posseir-me. L'ànima, o embalum, o metzina, que recita els noms de l'herbari, ara que la febre no em deixa, que m'ajup a l'hort debades, collint cebes i tomàquets, quan tan sols el suc de les llimones podria calmar-me - la cremor que hi tinc a les genives. Que em fa llevar de matinada, en el meu llit sense el cos d'ell, que em mira al mirall fosc sense que vulgui mirar-m'hi. Que em fa baixar l'escala i obrir perquè els gossos surtin, que em fa cuinar la vianda, que fa que dugui l'esmorzar a taula. Que em fa prendre tisana amb mel, que m'envia a les gallines; esbranco troncs pel foc i caliu, rento la roba xica al safareig dels til·lers. Ho faig tot com ho feia, encara que algunes estones em ve la olor d'ell, i llavors el veig per uns ulls que no són els que miren. Li toco els llavis molsuts. El coll ample i llarg, la seva mirada que riu, els cabells pesants de princesa, les grans mans masegant-me els pits, l'espina corbada sobre jo, que era seva. I les nits arraulida al seu pit, o ell besant-me el ventre. I d'aquest foc tan gran, aquesta llum i ales que van ser-me dades, i preses, d'aquesta olor de riures seus, he d'apartar-me; perquè són la bèstia, la cuca mala, el dol que em fa glatir i m'abandona, a l'era, a l'esclat de sol, a aquest mal que és el viure. Com clavar arrels en terra erta, remoure saba cansada, traure llavors una altra anyada; són aquests, els blans hiverns i el gran insecte, que es fan invictes. L'arbre sóc jo, i ell fou la dolcesa. L'exili: el roure ferit, jo sense ell. Casa meva.